



DATUM 30 mei 2019  
Ds Iemke Epema

---

*Zeegezicht*

*Op de palm van jouw hand, in dat landschap  
van gevormde levenslijnen, niet groter  
dan een flinke waterdruppel*

*-terwijl zonsondergang de hele  
hemel boven de eindstreep van het eiland  
ginds in Turner-kleuren zet-*

*die babykrab, voorzichtig  
van tussen de basaltblokken geraapt,  
zijn onderkomen waar hij wachtte op de vloed.*

*Nog kleiner dan de nagel van jouw pink,  
zijn grijsblauw pantsertje nog niet verkalkt,  
krabbelt hij zijwaarts over plooi en heuvel,  
een onbekende wereld, verontrust  
dat bodem warmte geeft.*

*Dan, op de rand van dat heelal, laat hij  
zich zonder aarzeling terugvallen in  
de veiligheid van spleten, zeezand, steen  
met achterlating van een beeld, van  
haast een naam.*

*Nu is het of wij, samen onder aan de dijk,  
worden gezien, terwijl het water stijgt  
en in doorschijning spiegelt hoe de hemel kleurt.*

*Heeft iemand iets gezegd? Nee, niemand sprak.*

Het is een ontzettend gek feest, Hemelvaart. Het is het feest van een Afwezigheid. Omhoog staren naar de hemel naar iets dat niet meer te zien is, dat is wat de leerlingen doen op Hemelvaart.

Zich afvragend: wat was het toch dat wij hebben gezien en beleefd? En wat is er van over nu het weg is?

In het gedicht van Jellema over die babykrab die verschijnt en ook weer verdwijnt staat de zinsnede *met achterlating van een beeld, van haast een naam*. Er is iets gezien, er is iets gebeurd. En er is iets verdwenen, met achterlating van een beeld, van haast een naam.



En dan eindigt het gedicht eindigt met een adembenemende ervaring: *Nu is het of wij, samen onder aan de dijk, worden gezien, terwijl het water stijgt en in doorschijning spiegelt hoe de hemel kleurt*. De ervaring dat je wordt gezien, wordt gekend, deel gemaakt van iets groters.

*Gij zijt voorbij gegaan. Een voetspoor in de zee. Een vreemd bekend gezicht, een stuk van ons bestaan, een vriend, een spoor van licht* zullen we straks zingen als we hier weggaan.

Voordat hij van hen wegging heeft Jezus zijn leerlingen op het hart gedrukt: *Ga niet weg uit Jeruzalem maar blijf daar wachten*.

Waarop dan, willen ze meteen weten. *'Heer, gaat u dan binnen afzienbare tijd het koningschap over Israel herstellen?'*

Wat een heerlijk concrete vraag. Binnen afzienbare tijd.

Het herstel van het koningschap. En Jezus moet het doen natuurlijk.

Het antwoord is niet minder raadselachtig. Het zet in met de woorden: *Het is niet jullie zaak om te weten*. Het is niet jullie zaak om te weten. Alleen om te wachten.

En na die woorden is Jezus weg. Alsof hij er nooit geweest is. Alsof ze alles hebben gedroomd, dat hele leven met hem. Een herinnering, een beeld, - dat is alles wat hij achterlaat. En van herinneringen weten we dat ze langzaam vervagen.

Iets dat met de herinnering aan Jezus ook heel gemakkelijk had kunnen gebeuren. Het had zo voor de hand gelegen dat van dat groepje leerlingen na een periode van rouw ieder zijns weegs was gegaan. Ieder met zijn eigen, hoogst persoonlijke herinnering aan Jezus. Een hele dierbare herinnering. Een ontmoeting die het leven van ieder van hen verrijkt had, vast en zeker. Maar wel iets dat steeds meer gaat behoren tot het verleden, horend bij de dingen die voorbij zijn. *Gij zijt voorbij gegaan*.

*Ga niet weg uit Jeruzalem*

Blijf. Blijf bij elkaar. Juist in de leegte, het gemis, het niet weten, het niet zien, het staan voor een totaal onbekende toekomst: blijf, blijf staan, ga niet weg, vlucht niet, maar wacht.

Wachten. Opnieuw de vraag: wachten waarop? In elk geval niet op de terugkeer van het verleden, want het verleden keert nooit en nimmer terug. Niet op het herstel van het koningschap. Niet op iets dat Jezus voor hen voor elkaar moet maken, buiten henzelf om. Jezus gaat weg, ze zullen hem in deze gedaante nooit meer zien, nooit meer. Maar er staat nog iets te gebeuren. Iets nieuws dat zal beginnen. De leegte is bedoeld om daar ruimte voor te maken. Dus blijf alsjeblieft en wacht.

Hoe gemakkelijk had het kunnen gebeuren dat de leerlingen van Jezus in het verleden waren blijven hangen, in de tijd dat Jezus er nog was, en die maar zo kort geduurd heeft. Hoe verleidelijk moet het zijn geweest om later, in de moeilijke tijd dat ze zonder hem verder moesten die bijzondere paar jaren te idealiseren. Om met weemoed terug te verlangen naar de tijd dat ze twaalf leerlingen waren met één meester die hen zei hoe het zat.

Maar vreemd genoeg is van dat verlangen en die weemoed in de geschriften die zijn volgelingen ons hebben nagelaten, geen greintje te ontdekken.



Het is alsof de leerlingen met dezelfde vaart als hun Heer omhoog is getrokken de toekomst in worden gelanceerd. Hun verlangen is niet achterwaarts, maar voorwaarts gericht. Voortaan zullen jullie mij niet meer achter je zien, maar voor je, daar moet je mij zoeken - dat is wat Jezus hier zegt.

Dat verlangen, die gedrevenheid, die frisse moed, -dat is het werk van de Geest, waarop hen hier gezegd wordt te blijven wachten. Het is niet iets dat je door eigen flinkheid en stoerheid wel even voor elkaar krijgt. Het gaat om een bezieling die ze voorheen niet op deze manier kenden, die ze zullen ontvangen, tot hun eigen verbazing. Dat verhaal horen we straks met Pinksteren.

Maar Pinksteren kon het alleen worden doordat de leerlingen ervoor gekozen hebben om te blijven en niet weg te gaan. Om te wachten en te verwachten, om de leegte en verwarring niet te ontvluchten, maar samen uit te houden.

Ook van ons vandaag wordt gevraagd de moed en het geduld en het vertrouwen op te brengen en samen te blijven wachten. Om in een tijd waar geloof en kerk zo aangevochten worden, te blijven wachten en niet weg te gaan. Om niet weg te lopen als kerken krimpen. Als ze allemaal gaan, waarom zou ik dan nog blijven? Om niet weg te lopen als het instituut onder grote druk staat. Om niet weg te lopen als er van bovenaf dingen worden bepaald waar je niet blij mee bent. Om je dan niet in boosheid, frustratie, verwarring, radeloosheid van het geloof af te keren, maar te blijven wachten. Om niet te vluchten in verlangen naar welk verleden dan ook, toen de kerken nog vol zaten, toen we bloeiperiodes kenden, toen er ongedeeld enthousiasme was, toen alles nog niet zo verschrikkelijk ingewikkeld was.

Het is niet onze zaak om te weten of het koningschap hersteld zal worden. Of God nog weer een tijd van bloei van het geloof zal geven, en hoe dat er dan uit zal zien, wij weten er niets van. Het is uiteindelijk onze zaak niet.

Wat wel onze zaak is, de mogelijkheid die ons altijd weer geschonken wordt, is dat we ons openstellen voor de Geest van God, mét al onze vragen en onzekerheid, met onze frustraties en verwarring. Wat wel onze taak is, is het altijd weer te blijven verwachten van de liefde die ons in Christus tegemoet gekomen is, de liefde waarin wij gezien en gekend worden, het wonder van de liefde die ons altijd opnieuw wil overkomen, die ons wil bevrijden en de kracht wil geven en om in ons eigen leven zelf van die liefde te getuigen.

*Ze brachten hem hulde en keerden in grote vreugde terug naar Jeruzalem, zo eindigt onze evangeliëlezing. Niet teneergeslagen, maar in grote vreugde. Want die liefde is reden tot vreugde!*